

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr.Bangha Ágnes jogtanácsos által képviselt Dél-alföldi Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság (Szeged, Fő fasor 16-20.) - mint a Csongrád Megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság jogutóda - alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Szegedi Munkaügyi Bíróság 4.Mv.402/2006/2. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 3. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Szegedi Munkaügyi Bíróság 4.Mv.402/2006/2. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Legfelsőbb Bíróság a pártfogó ügyvéd díját 12.000 (tizenkétezer) forint összegben állapítja meg. Megkeresi egyúttal a Legfelsőbb Bíróság Költségvetési és Ellátási Főosztályát a díj kifizetésére.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes részére 2001. január 15-én megállapított rokkantsági nyugdíj összegét az alperes bírósági ítélet foganatosítására a 16-00315/2000/55. számú határozatával 17.771 forintra módosította. A felperes fellebbezése folytán az alperes igazgatója a 2006. április 20-án meghozott 16-00315/2000/57. számú határozatával az 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 64. §-ának /2/ bekezdése és a Tny. végrehajtására kiadott 168/1997.(X.6.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 16. §-ának /5/ bekezdése alapján helybenhagyta az elsőfokú társadalombiztosítási határozatot. Határozata indokolásában a nyugdíj-megállapítás kezdő időpontjában hatályos Tny. 38. § /1/ bekezdésének f/ pontjára hivatkozással megállapította, hogy a 2001. január 15-én és 2006. február 24-én meghozott határozatokban is elismert szolgálati időként szerepel a munkanélküli ellátások teljes időszaka, azaz az 1989. október 21. és 1991. október 20. közötti és az 1991. október

22. és 1992. február 2. közötti időszakok. A Csongrád Megyei Munkaügyi Központ Hódmezővásárhelyi Kirendeltsége által kiállított társadalombiztosítási nyilvántartó lap és az igénylő felperes által beküldött munkakönyvben található bejegyzés is ezen időszakokat igazolja.

A felperes keresetében kérte a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálatát, sérelmezve, hogy nem került beszámításra a munkanélküli járadék teljes időszaka, csupán 19 napot vett alapul az alperes az átlagszámításnál.

A Szegedi Munkaügyi Bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a Tny. 22. §-ának /2/ bekezdésére és a Vhr. 16. §-ának /5/ bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy a munkanélküli járadék teljes összege az átlagkereset meghatározásánál figyelmen kívül hagyandó. Csupán abban az esetben lehet azt figyelembe venni, ha a biztosítási jogviszonyból származó jövedelem (kereset) és a munkanélküli ellátás együttes összegének figyelembevétele kedvezőbb a kérelmezőre. A Vhr. 16. §-ának /5/ bekezdéséből következik, hogy a munkanélküli járadékot a keresettel azonos időre lehet csak keresetként számításba venni. Ezen jogszabályi rendelkezés értelmezésével kapcsolatban nem helytálló a felperes álláspontja, hogy a bekezdésben szereplő két „kereset” elnevezést egyértelműen azonosítja. A kereset alapvetően nem munkanélküli ellátás, hanem biztosítási jogviszonyból származó jövedelmet jelent, vagyis a biztosítási jogviszonyból származó jövedelemmel azonos időre lehet a munkanélküli járadékot figyelembe venni. Az, hogy a rendelkezés szerint a munkanélküli járadékot, segélyt keresetként kell figyelembe venni, azt jelenti, hogy miután meghatározásra került az az összeg, ami az átlagkereset számításánál figyelembe vehető, ezt az ellátási összeget össze kell számítani az egyéb, biztosítási jogviszonyból származó jövedelemmel. A csatolt munkáltatói igazolás bizonyította a munkanélküli ellátás időszaka alatti, keresettel fedezett időtartam mértékét, mely 19 nap. A munkanélküli járadék megállapításáról szóló határozat pedig igazolta az ezen időszakra járó, tehát az átlagkereset számításnál figyelembe vehető munkanélküli járadék összegét. Az alperes ezeknek megfelelően helyesen járt el a rokkantsági nyugdíj alapjául számításba vehető átlagkereset meghatározásakor.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint a jogerős ítélet és az alperes határozata a Tny. 22. §-ának /2/ bekezdésébe ütközően jogszabálysértő, mert a munkanélküli segély összege nem lett figyelembe véve a felperes rokkantsági nyugdíjának megállapításánál. A felperes az 1989. októbere és 1991. februárja közötti időszakokban összesen 183.410 forint segélyben részesült, egyértelmű, hogy ez sokkal kedvezőbb a

felperesi igénylőre, mint ezen összeg teljes figyelmen kívül hagyása. A segély összegéből minden esetben nyugdíjjárulékot és személyi jövedelemadó előleget vontak le.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Tny. 22. §-ának /2/ bekezdése értelmében az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset meghatározásánál - egyebek között - a nyugdíj előtti munkanélküli segély összegét, valamint a felsorolt ellátások folyósításának időtartama alatti biztosítással járó jogviszonyból származó jövedelmet (keresetet) - a kifizetésük (folyósításuk) időpontjától függetlenül - figyelmen kívül kell hagyni. Ha azonban az igénylőre nézve kedvezőbb, akkor a nyugdíj előtti munkanélküli segély folyósításának időtartama alatti biztosítási jogviszonyból származó jövedelem (kereset) és a felsorolt ellátások együttes összegét keresetként kell figyelembe venni.

A Vhr. 16. §-ának /5/ bekezdése akként rendelkezik, hogy az öregségi nyugdíj összegének meghatározásánál a Tny. 22. § /2/ bekezdése alapján a nyugdíj előtti munkanélküli segélyt keresetként - az /1/-/4/ bekezdés, valamint a 14. § /6/ bekezdés megfelelő alkalmazásával - kell a keresettel azonos időre számításba venni.

A Tny. 64. § /2/ bekezdése szerint az igénybejelentés időpontjának a benyújtás napja tekintendő.

A közigazgatási iratokból megállapíthatóan a felperes igénybejelentésének időpontja 2000. február 21. napja volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében azt kifogásolta, hogy az alperes a Tny. 22. §-ának /2/ bekezdésébe ütközően rokkantsági nyugdíjának megállapításánál nem vette figyelembe az 1989. október 21-től 1992. február 2-ig terjedő időszakban kapott munkanélküli segélyt.

A felperes ügyében alkalmazandó Tny. 22. §-ának /2/ bekezdése alapján a havi átlagkereset meghatározásánál, ha az igénylő az ellátás folyósításával egyidejűleg biztosítási jogviszonnyal is rendelkezik, keresetként az abból származó jövedelem (kereset) és az ellátás együttes összegét kell keresetként figyelembe venni.

Helyesen állapította meg a munkaügyi bíróság, hogy a Vhr. 16. §-ának /5/ bekezdése alapján a munkanélküli ellátás összegét csak a megszerzett keresettel azonos időre - azaz a felperes esetében 19 napra - lehetett számításba venni. Ebből következően az alperes

törvényes határozattal állapította meg a felperes rokkantsági nyugdíját.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperes a felülvizsgálati eljárásban költséget nem igényelt, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak a Pp. 78. §-ának /2/ bekezdése értelmében határoznia nem kellett.

A pártfogó ügyvéd munkadíját a 33/2002.(XII.23.) IM rendelettel módosított 7/2002.(III.30.) IM rendelet 5. §-ának /1/ és /2/ bekezdésében foglaltak alapján állapította meg a Legfelsőbb Bíróság.

Illetékfizetésről a Legfelsőbb Bíróságnak nem kellett rendelkeznie, mert a Tny. 81. §-a alapján nyugellátás iránti igények érvényesítésével kapcsolatos valamennyi eljárás tárgyi illetékmentes.

Budapest, 2007. szeptember 25.

Dr. Kozma György sk. tanácselnök, Dr.Kárpáti Zoltán sk. előadó bíró, Dr.Kovács Ákos sk. bíró

A kiadmány hitelélül

bírószági írnok